

DOT HUTCHISONOVÁ

LETNÍ DETI

POMSTA NEBYLA JEŠTĚ NIKDY TAK KRUTÁ

Letní děti

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

x·y·z

NAKLADATELSTVÍ

Dot Hutchisonová

Letní děti – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Dot Hutchisonová

LETNÍ DĚTI

D O T H U T C H I S O N O V Á

LETNÍ
DETI

The title is presented in a large, bold, sans-serif font. The letters are white with a slight drop shadow, making them stand out against a background of grayscale photographs of children's faces. The faces are partially obscured by the text, creating a layered effect. The word 'LETNÍ' is on the top line and 'DETI' is on the bottom line.

Přeložila Olga Neumanová

Copyright © Dot Hutchison, 2018

This edition is made possible under a licence arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

All rights reserved.

Translation © Olga Neumanová, 2019

Cover Illustration © Raland/Shutterstock.com, 2019

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2019

ISBN tištěné verze 978-80-7597-501-0

ISBN e-knihy 978-80-7597-518-8 (1. zveřejnění, 2019)

Pro C. V. Wyka
Koukni na nás! Zvládli jsme to!

Bylo nebylo, kdysi dávno žila jedna malá holčička, která se bála tmy.

Což byla hloupost, to věděla i ona sama. Ve tmě není nic nebezpečného, co by tam nebylo i za světla. Jenomže ve tmě není vidět, co se na vás chystá.

Možná jí vadilo právě tohle, ta slepota a bezbrannost.

Všichni jsme bezbranní.

Ve tmě je to ale všechno horší, nebo ne? Lidé jsou upřímnější, když je nikdo nevidí.

Za světla její maminka jen vzdychala a holčička cítila její smutek, to, jak matka mrká, aby jí nestékaly po tvářích slzy. Ve tmě ale její vzlyky ožívaly, utíkaly z jejího pokoje a schovávaly se v temných koutech domu. Tam nařikaly tak, že je mohl slyšet úplně každý. Někdy se za nimi proplížily i výkřiky, na ty ale její maminka nemívala ani v temnotě moc často odvahy.

A tatínek...

Za světla byl tatínek vždycky lítostivý, pořád se omlouval, holčičce i mamince.

Promiň, miláčku, nemyslel jsem to tak.

Promiň, miláčku, prostě jsem ztratil nervy.

Podívej, k čemu jsi mě přinutila, lásko, je mi to líto.

Odpusť, miláčku, ale je to pro tvoje dobro.

Každý štípanec, každá rána, každá facka a úder, každá nadávka a urážka, za všechno se omluvil. Ale omluvy patřily jen na světlo.

V temnotách to byl Tatínek, byl opravdově a zcela sám sebou.

Holčička možná nakonec nebyla tak hloupá, protože přece není žádná hloupost bát se věcí v jejich pravé podobě. Pokud se něčeho bojíte na světle, dává přece smysl bát se toho za tmy ještě mnohem víc.

1

Kolem Washingtonu, D.C., je na silnicích málokdy klid, ale v horký letní čtvrtek krátce po půlnoci není na dálnici I-66 velký provoz, zvláště když se dostanete až za Chantilly. Siobhan vedle mě spokojeně vykládá něco o jazzovém klubu, odkud právě jedeme, o skvělé zpěvačce, co jsme na ni byly hrozně zvědavé a já přikyvuju a v přestávkách jí přizvukuju. Jazz není úplně můj styl, mám raději pevnější formy. Siobhan ho ale miluje a já ten večer naplánovala trochu jako omluvu za to, že jsem teď pár společných večerů musela zrušit kvůli práci. Mámy, u kterých jsem byla v pěstounské péči naposled, mi vždycky kladly na srdce, že na vztahu se musí vědomě pracovat. Tehdy jsem si ale ještě neuvědomovala, jaké úsilí měly na mysli.

Práce mi nedovoluje dodržovat pevný režim, a tak je těžké plánovat společné večery, snažím se ale dělat, co můžu. Siobhan je stejně jako já agentka FBI, a teoreticky by tedy měla mít pochopení pro nepravidelnost mého zaměstnání. Jenomže ona pracuje jako překladatelka na protiteroristickém, dělá od pondělí do pátku od osmi do půl páté, a ne vždy si uvědomuje, že já dělám na oddělení kriminality vůči mladistvým, kde to funguje úplně jinak. V posledním půl roce to mezi námi trochu skřípalo, ale pokud jí to udělá radost, nemám problém přežít jeden večer na koncertě, který mě nezajímá.

Plynulý proud řeči teď přejde na téma práce a já trochu nepřítomně přizvukuju. O její práci se bavíme neustále – neprobíráme sice do detailu, co právě překládá, probíráme ale kolegy, uzávěrky, takové ty věci, které neporušují žádná bezpečnostní pravidla. O mojí práci ale nemluvíme nikdy. Siobhan nechce poslouchat, co hrozného dokážou lidé udělat dětem, ani nic o těch strašných lidech, kteří podobné zločiny páchají. Můžu mluvit o kolezích z týmu, o našem šéfovi a jeho rodině, už ji ale nebaví historky o kanadských žertících, které si navzájem provádíme v kanceláři, zatímco se naše stoly prohýbají pod vahou šanonů plných hrůzy.

Po třech letech jsem na tuhle nerovnováhu v našem vztahu zvyklá, to ale neznamená, že si ji neuvědomuju.

„Mercedes!“

Rukama sevřu volant, protože Siobhan najednou skoro vykřikne, a očima rychle přejedu temnou silnici před námi. Jsem ale dobře vycvičená, a tak nepřipustím, aby kvůli mému cuknutí auto zakolísalo. „Co je? Co se děje?“

„Poslouchalas mě vůbec?“ ptá se hořce, teď už normálním hlasem.

Ne, neposlouchala, to se však nahlas přiznat nechystám. „Tví šéfové jsou ignoranti, kteří by nerozeznali pašťtinu od fársí, i kdyby jim to mělo zachránit život, a měli by tě nechat na pokoji nebo se naučit překládat a udělat si všechno sami.“

„Stěžuju si na ně nejspíš moc často, jestli jsi tohle dokázala vymyslet z fleku.“

„Pletu se snad?“

„Nepleteš, ale to ještě neznamená, že jsi mě poslouchala.“

„Omlouvám se,“ vzdychnu. „Mám za sebou dlouhý den a zítřejší vstávání mě štve už teď.“

„A proč zítřka vstáváme?“

„Mám ráno ten seminář.“

„Aha. Ty a Eddison a vaše tradiční legrácky.“

I tak by se to dalo říct. Vlastně má celkem pravdu.

Zdá se totiž jaksi nevhodné, když po vás partner a šéf týmu chce určitou zprávu a vy mu odpovíte „Aby se ti nezavařily koule“. A určitě je nevhodné, když vám zmíněný šéf automaticky odpoví „Zklidni cecky, dámičko.“ A už vůbec se nehodí, když přitom kolem právě prochází šéf oddělení a celé si to vyslechne.

Upřímně, nejsem si jistá, kdo se tomu později smál víc. Jestli to byla Sterlingová, nejmladší členka našeho týmu, která to celé viděla a stihla se schovat za přepážku v kanceláři, takže nebylo slyšet její hihňání, nebo Viki, náš bývalý parťák a současný šéf týmu, který se z toho pokoušel před šéfem oddělení nějak vyhlát a namluvit mu, že to byla jen výjimka.

Nevím, jestli tomu šéf oddělení věřil, nebo ne, já i Eddison jsme ale dostali nařízenou účast na příštím čtvrtletním semináři o sexuálním obtěžování. Nevyrovnáme se sice agentu Anderssonovi, který tam má vlastní podepsanou židli a který si se všemi vyučujícími tyká, ale je fakt, že se tam objevujeme až příliš často.

„Pořád jsou otevřené sázky na to, jestli spolu vy dva chodíte?“ zeptá se mě Siobhan.

„Spousta,“ ušklíbnu se, „a minimálně jedna sázka se uzavírá na datum, kdy naše latentní sexuální napětí konečně přeteče přes okraj.“

„Takže bych měla každým dnem očekávat textovku, ve které se budeš omlouvat za to, že jsi po něm skočila?“

„Myslím, že jsem si právě trochu ublinkla.“

Zasměje se a zdvihne ruce, aby si rozpustila vlasy ze sponek. Kolem hlavy se jí rozprostře záplava rusých kudrnatých vlasů. „Když budeš ráno vstávat tak brzo, potřebuješ, abych s tebou jela do Fairfaxu?“

„A jak by ses dostala do práce? Jely jsme rovnou z kanceláře.“

„Aha, to máš vlastně pravdu. Ale otázka pořád platí.“

„Chtěla bych, abys u mě zůstala,“ řeknu jí, pustím jednou rukou volant a zatahám ji za pramen vlasů, „pokud ti nebude vadit, že budeme jen spát.“

„Spím děsně ráda,“ odpoví mi suše. „Snažím se spát každou noc, když to jde.“

Zareaguji důstojně a dospěle – vyplážnu na ni jazyk. Zase se zasměje a ruku mi odstrčí.

Bydlím v tiché čtvrti na předměstí Manassasu ve Virginii, asi hodinku cesty na jih od DC, a téměř okamžitě poté, co sjedeme z dálnice, jsme skoro jediné auto široko daleko. Když projíždíme kolem čtvrti, kde bydlí Viki, Siobhan se trochu napřímí.

„Říkala jsem ti, že mi Marlene slíbila narozeninový malinový pohár?“

„Byla jsem u toho, když ti to nabízela.“

„Malinový pohár od Marlene Hanoverianové,“ zopakuje zasněně. „Kdyby náhodou změnila orientaci, ve vteřině bych ji požádala o ruku.“

„Copak není o víc než půl století starší než ty?“

„Za to půlstoletí se naučila dělat ty nejfantastičtější pistáciové kremrolky na světě. Tyhle roky navíc mi nevadí ani v nejmenším.“

Zabočím do své ulice. Většina domů je v tuhle noční hodinu zhasnutá.

V menších domech tu bydlí různí mladí lidé na začátku kariéry, pak také páry, jimž už děti odešly z domu, a ještě duchodci, kteří se přestěhovali do menšího. Domky jsou tu opravedu spíš maličké, jeden dva pokoje, každý jako kvítek uprostřed menšího trávníku. Protože neudržím při životě jedinou rostlinu a na spoustu květin u Siobhan v bytě mám výslovně zakázáno sahat, soused odvedle, Jason, se mi stará o trávník a o společnou zahradu, která se táhne mezi našimi domy. Já mu na oplátku pomáhám prát a zašívát oblečení. Je to sympatický starší muž, pořád aktivní a trochu osamělý; jeho žena už zemřela. Myslím, že s tímhle stavem věcí jsme spokojení oba.

Příjezdová cesta se táhne po levé straně domu a za domem se rozšiřuje tak, aby se na ni vešlo celé auto. Při vypínání motoru se pokaždé automaticky podívám, jestli vypadá zadní veranda se skleněnými posuvnými dveřmi neporušeně. Kvůli práci trpím určitou dávkou osobní paranoie, což je asi normální. Když mám dobrý den, kdy třeba zachráníme nějaké dítě a dostaneme ho bezpečně domů, zdá se mi, že je to cena, kterou jsem ochotná platit.

Všechno vypadá v pořádku, a tak otevřu dveře od auta. Siobhan sebere ze zadní sedačky naše tašky a poskakuje přede mnou po klikaté cestičce vedoucí k hlavním vstupním dveřím. „Myslíš, že Viki zítra přinese něco od mámy?“

„Myslíš dneska? Řekla bych, že máme slušnou šanci.“

„Hmmm, dala bych si skořicového šneka. Nebo ne, počkej! Nam, ty její taštičky plněné smetanou a ovocem.“

„Nabízela ti, že tě naučí péct, ne?“

„Jenže Marlene peče strašně dobře.“ Když projde kolem detektoru pohybu, rozsvítí se světlo nade dveřmi a ona se na mě přes rameno široce usměje.

„Navíc bychom se nikdy nedostaly až k pečení. Kdybych se do toho pustila, snědla bych... Proboha!“

Kabelka mi upadne na zem, v ruce sevřu zbraň a než se nad tím stihnu zamyslet, odjistím spoušť. V ostrém světle vidím na houpačce na verandě stín. Kousek po kousku se proplížím před Siobhan, pistolí mířím k zemi a teprve potom pořádně mezi příčkami zábradlí zaostřím na nejasný předmět. Když si moje oči konečně zvyknou na světlo a stín, málem pistolí upustím.

*Madre de Díos**; na mojí verandě sedí dítě celé od krve.

Instinkt mi velí „*Utíkej k němu, popadni ho do náruče a ochraňuj ho před světem, zjisti, jestli není zraněné*“. Při výcviku nás ale učili „*Čekej, ptej se a neznič důkazy, které nám pomohou najít toho hajzla, který mu to udělal*“. Když chcete být dobrým agentem, občas to vypadá, že nemáte srdce, a může být těžké přesvědčit sám sebe o opaku.

Pracovní návyky zvítězily i tentokrát. Většinou to tak dopadne.

„Jsi zraněný?“ ptám se, zatímco se pomalu plížím vpřed. „Jsi tu sám?“

* Matko Boží.

Dítě zdvihne hlavu a jeho obličej s pramínky zaschlé krve, slz a hlenů připomíná strašidelnou masku. Popotáhne a hubená ramínka se mu třesou. „Ty jsi Mercedes?“

Zná mě! Sedí u mě na verandě a zná mě jménem. Jak to?

„Jsi zraněný?“ ptám se znovu, jen abych získala čas.

Dítě se na mě podívá ještě jednou. V temných, ohromných očích vidím děs. Myslím, že je to chlapec, i když z dálky to není jasné. Sedí tu v pyžamu, má na sobě obrovské modré tričko a pruhované bavlněné kalhoty. Všechno je postříkané krví a on se choulí do klubíčka a svírá cosi v náručí. Když se přiblížím, trochu se napřímí. Vyjdu tři schůdky na verandu a jasně vidím, co to drží: v náručí chová plyšového medvěda. Tam, kde chlupy nejsou zamazané rezavou a rudou krví, prosvítá bílá barva, nos má tvar srdíčka, na zádech má zlatá křídla a nad hlavou svatozář.

Kristepane.

Skvrny od krve na chlapcově tričku mě znepokojují možná víc než všechno ostatní. Jsou to totiž silné pruhy, které napovídají, že se jedná o stříkance krve z velkých tepen. Ta krev nemůže být jeho, což mě docela uklidní, něčí ale být musí. Chlapec je drobounký takovým tím způsobem, který napovídá, že bude starší, než vypadá. Hádám mu deset nebo jedenáct let. Pod maskou krve a pletí bledou šokem se rýsují modřiny.

„Miláčku, řekneš mi, jak se jmenuješ?“

„Ronnie,“ zamumlá hoch. „Ty jsi Mercedes? Říkala, že přijdeš.“

„Ona?“

„Říkala, že přijde Mercedes a budu v bezpečí.“

„Kdo je ‚ona‘, Ronnie?“

„Ten anděl, co mi zabil rodiče.“

2

Ostrý jekot mi okamžitě připomene, že Siobhan stojí těsně za mnou. Ta Siobhan, která nechce slyšet o tom, co dělám, a nedokáže se podívat ani na reklamu na charitu, kde krmí hladovějící černoušky v Africe, aniž by nezačala brečet. „Siobhan? Mohla bys prosím najít naše telefony?“

„Mercedes!“

„Prosím, najdeš všechny tři telefony a podáš mi pracovní?“

Nepodá mi ho, spíš ho po mně hodí. Sotva ho zachytím levou rukou a přimáčknu si ho k boku. Nemůžu odložit pistoli, dokud se nepřesvědčím o tom, že je v okolí bezpečno, a nemůžu zároveň prohlédnout dům, protože Siobhan a Ronnie by tu zůstali bez ochrany. Siobhan pistoli nenosí.

„Děkuju,“ řeknu uklidňujícím profesionálním hlasem – snad mě za to později nezmlátí. Myslí si, že je tenhle tón hlasu manipulativní; já si zase myslím, že je to lepší než někoho nechat, aby se sesypal. „Našla bys prosím na mém telefonu aplikaci s poznámkami? Napiš tam Ronnieho jméno a připrav se, že zapíšeme i adresu. Až to budeme mít, zavolej 911, řekni jim naše jména, a že pracujeme pro FBI.“

„Já v terénu nepracuju.“

„Já vím, jen musí vědět, že pracujeme pro policii. Vydrž, zkusím zjistit, co budeme potřebovat.“ Prohlížím si Ronnieho, který

z plyšáka málem vymačkal duši. Ještě se nehnul ani o centimetr a nikde kolem lavičky není žádná krvavá stopa. Chlapec má bosé nohy a na nich zaschlou krev, stopy ale nevidím žádné. „Ronnie, pamatuješ si, kde bydlíš? A jména rodičů?“

Trvá mi pár minut, než z něj jména dostanu. Sandra a Daniel Wilkinsovi. Řekne mi i část adresy, a zatímco Siobhan všechno zapisuje do mého telefonu, slyším ji, jak u toho kňourá. „Zavolej pohotovost,“ nařídím jí.

Otřeseně přikývne a s telefonem u ucha rychle popojde za roh. V třesoucí se ruce jí svítí můj osobní mobil, ze kterého diktuje důležité informace. Na chvilku mi zmizí z dohledu tam, kde cestička navazuje na příjezdovou cestu, pořád ale vidím alespoň na její hlavu v místě, kde se zastaví ve světle pouliční lampy u chodníku. Stačí to, i když bych byla raději, kdyby stála blíž. Odsud ji moc neochráním.

„Ronnie? Ublížil ti někdo?“

Podívá se na mě zmateně, ale o půl vteřiny později odvrátí zrak. Tuhle řeč těla znám.

„Je ta krev tvoje?“ upřesním to, protože dítěti se dá ublížit mnoha různými způsoby.

Zavrtí hlavou. „Anděl mě přinutil, abych se díval. Říkala, že budu v bezpečí.“

„Předtím jsi v bezpečí nebyl? Než přišel ten anděl?“

Malinko pozdvihne jedno rameno, náznak pokrčení, a oči upírá na prkna v podlaze.

„Ronnie, potřebuju jít o kousek dál, abych zatelefonovala svému kolegovi z práce, dobře? Pomůže mi zařídit, abys zůstal v bezpečí. Zůstanu na dohled, ano?“

„A nic se mi nestane?“

„Ronnie, slibuju ti, že dokud tu zůstaneš sedět, nikdo se tě bez tvého souhlasu ani nedotkne. Nikdo.“

Nejsem si jistá, jestli mi věří nebo jestli vůbec chápe, co mu říkám. Myslím, že jeho souhlas není něco, čím by se jeho rodiče kdy zatěžovali. Chlapec ale přikývne a zase se schoulí do sebe s medvídkem v náručí. Dívá se na mě přes ofinu pískových vlasů a já dojdou do ohybu cestičky, odkud dobře vidím na něj i na Siobhan. Pistolí mířím k zemi, vezmu do ruky telefon a zmáčknou dvojku. Pod rychlou volbou je uložené Eddisonovo číslo.

Zvedne to při třetím zazvonění. „Z toho semináře nás nevysekám, už jsem to zkoušel.“

„Na zápraží mi sedí malý kluk celý od krve. Anděl ho přinutil, aby se díval, jak zabijí jeho rodiče. Pak ho sem přivedl, aby tu na mě počkal.“

Následuje dlouhé ticho a v pozadí slyším komentář v televizi, který zní jako analýza právě dohraného baseballového zápasu. „Teda,“ řekne konečně, „tobě se na ten seminář fakt nechce.“

Kousnu se do rtu, ale nestihnu potlačit přiškrcený smích. „Siobhan volá 911.“

„Ublížil mu někdo?“

„To je dost složitá otázka.“

„Naším způsobem složitá?“

„Seš chytřej.“

„Budu tam za čtvrt hodiny.“

Hovor skončí, a protože na svých večerních šatech nemám kapsy, zasunu si telefon pod pravé ramínko podprsenky, kde na

něj dosáhnu, aniž bych musela odložit pistoli. Pak se vrátím na terasu a posadím se na horní schod. Po chvilce se pootočím tak, abych viděla na dítě i na konec příjezdové cesty, a zády se opřu o sloupek. „Brzy dorazí pomoc, Ronnie. Mohl bys mi něco povědět o tom andělovi?“

Znovu zavrtí hlavou a ještě pevněji sevře plyšáka. Na medvídkovi je něco, co mi... aha. Krev na jeho chlupech není nastříkaná. Je tam jenom otřená z chlapcových paží a jeho obličej; medvídek má zřejmě umazaná záda, ale chlapec ho neměl v náručí, když došlo k útoku na jeho rodiče.

„Ronnie, toho medvídku ti dal ten anděl?“

Krátce vzhlédne a na okamžik mi pohlédne do očí, pak upře zrak zase zpátky na zem. Po chvíli ale přikývne.

*¡Me lleva la chingada!** Náš tým dává plyšáky obětem trestných činů, jejich kamarádům a sourozencům, když je musíme vyslechnout – uklidňuje je to. Mají se čeho chytit, co sevrít, nebo, v případě jisté dvanáctileté oběti, co hodit Eddisonovi na hlavu. Ale dát dítěti medvídku potom, co jste mu před jeho očima zavraždili rodiče...?

A navíc hoch použil ženský rod. Jestli má pravdu, tak je to sakra výjimka.

Dorazí Eddison a zaparkuje o pár domů dál u chodníku, aby nestál v cestě vozům pohotovostních složek, které dorazí za chvíli. Eddison bydlí jen čtvrt hodiny ode mě. Mrknu na telefon a vidím, že od chvíle, kdy hovor zavěsil, neuteklo ani deset minut. Rozhodně se ho tedy nebudu ptát, kolik dopravních

* Tak to je v prdeli!

předpisů právě porušil. Má na sobě džíny, nohy naboso v teniskách, tkaničky rozvázané, u pasu má ale přicvaknutý odznak a přes sebe větrovku s logem FBI, která mu dodává na autoritě, o niž ho připravuje tričko s logem baseballové ligy. Ruku má položenou na pouzdru pistole, a když se k nám blíží, na chvíličku se zastaví u Siobhan, aby zkontroloval, že je v pořádku. Nejsou a nikdy z nich nebudou přátelé, ale chovají se k sobě poměrně slušně, když vezmeme v úvahu, že jediné, co je spojuje, jsem já a společný zaměstnavatel.

Když dojde až na konec příjezdové cesty, dotkne se prstem hlavy u oka a zakrouží jím. Já zavrtím hlavou a nakloním pistoli tak, aby viděl, že ji držím v ruce. Přikývne, vytáhne svoji zbraň a kapesní svítilnu a zmizí za rohem domu. Po několika minutách ho znovu uvidím, jak se vrací a pistoli zasunuje zpátky do pouzdra. Natáhnu se, podpatkem si přitáhnu za řemínek kabelku a konečně uklidím i svou zbraň. Nesnáším, když musím mít v blízkosti dětí vytasenou zbraň.

Než máme vůbec šanci se pozdravit, v ulici se objeví sanitka následovaná policejním vozem. Po něm přijede černé osobní auto bez označení, které určitě také patří policii. Sirény sice nehoukají, ale modrá světla blikají. Naštěstí je vypnou, jakmile zaparkují před domem. Někteří ze sousedů jsou už tak dost nervózní z toho, že bydlí v sousedství agentky FBI. Bylo by lepší, kdyby se nikdo nevzbudil.

Policisty v civilu, kteří se k nám blíží, znám osobně. Před dvěma lety jsme společně pracovali na případu zmizelých dětí. Ty se pak našly živé a zdravé někde v Marylandu. I když to zní hrozně, jsem za tu zkušenost ráda, naše setkání by totiž bez ní

zřejmě bývalo bylo o poznání nepříjemnější. Detektivka Holmesová jde rovnou na terasu a v těsném závěsu za ní kráčí uniformovaný policista a oba záchranáři. Druhý uniformovaný policista zůstane na příjezdové cestě a mluví se Siobhan. „Agentko Ramirezová,“ pozdraví se se mnou Holmesová. „Už je to dávno.“

„Sí*. Detektivko Holmesová, tohle je zvláštní agent Brandon Eddison, a tohle,“ pokračuju, když se zhluboka nadechnu a ukážu na houpačku, „je Ronnie Wilkins.“

„Prohlížela jste ho?“

„Ne. Říkal, že není zraněný, tak mi připadalo nejlepší nechat to na vás. Agent Eddison obešel dům, aby se podíval po ostatních, ale jinak jsme se pohybovali pouze okolo auta, po dlážděné cestičce a tady, kde sedím.“

„Agente Eddisone? Našel jste něco neobvyklého?“

Zavrtí hlavou. „Žádné viditelné stopy vlastní krve, žádné známky pokusu o vniknutí kolem oken či u zadních dveří, žádná krev, bláto a podobně na zadní verandě. Nikdo tu nečíhá, žádné zjevné stopy jsem neodhalil.“

„Kolik vám toho řekl?“

„Snažila jsem se moc nevyptávat,“ přiznám, ale podělím se o to, co jsem se dozvěděla.

Pozorně mě poslouchá a prstem poklepává na malý notýsek, který jí vykukuje z kapsy. „Dobře. Doufám, že to nebudete brát osobně, ale...“

„Kam se máme postavit?“

* Ano.

Koutky se jí zdvihnou v úsměvu a ona přikývne. „Na cestičku? Chtěla bych vás mít na dohled kvůli němu, ale chtělo by to trochu prostoru. Nevadilo by vám nás představit?“

„Samozřejmě.“

Eddison mi nabídne ruku, aby mi pomohl vstát, a já se otáčím čelem k dítěti, které mě sleduje z houpačky. „Ronnie? Tohle je detektivka Holmesová. Položí ti pár otázek o tom, co se dnes stalo, ano? Popovídáš si s ní?“

„Já...“ Podívá se nejprve na mě, potom na Holmesovou, pak pohledem sjede na její zbraň, otřese se a pohled upře zpátky na podlahu. „Dobře,“ šeptne potichu.

Holmesová se zamračí. „Možná budu potřebovat...“

„Stačí zavolat.“ Štouchnu Eddisona do zad, aby sebou pohnul, a jdeme spolu po cestičce až na místo, kde zahýbá za roh domu. „Ještě jsem to neřekla Vikimu.“

„Volal jsem mu cestou,“ odpoví mi a klouby na ruce si škrábe strniště vousů, co mu raší na bradě. „Říkal, že ho máme informovat a nemáme s tím dnes večer zatěžovat Sterlingovou. Počká to do rána.“

„Tohle není případ pro FBI.“

„Přesně tak.“ Krátce mi pohlédne přes rameno na konec příjezdové cesty. „Siobhan nevypadá moc nadšeně.“

„Nechápu proč. Vyrazily jsme si na romantickou schůzku a před domem jsme našly dítě od hlavy k patě od krve. Co se jí na tom může nelíbit?“

„Ronnie Wilkins... Neříká ti to jméno něco?“

„Ne, ale vsadím se, že sociálka bude mít jeho složku.“ Sleduju záchranáře, jak společně s policistou prohlížíjí Ronnieho

a odebírají vzorky a důkazy. U každého kroku se zastaví a ujistí, že chlapec souhlasí s tím, co se bude dít dál. Nejspíš ho to dost mate. Ne to, že se ho dotýkají, ale fakt, že s ním o tom hovoří. Holmesová se opře o zábradlí o kousek dál, aby neměl pocit, že nemá dost prostoru. Medvídko mu nechali, jen ho občas požádají, aby si ho přehodil do druhé ruky. Sami se ho ani nedotknou. Ten pohled mě uklidňuje.

„Proč zrovna ty?“

„Doufám, že na to přijdeme, protože já osobně nemám tušení.“

„Technicky vzato nemáme nárok na nahlížení do jeho složky, poprosím o to ale Holmesovou, jakmile se hoch uklidní. Možná že na něco přijdeme, až se dozvíme, co má za sebou.“ Eddison si sedne na bobek a zaváže si pořádně tkaničky. „Mimochodem, můžeš přespat u mě na gauči.“

„Ale?“

Navzdory tomu, že je hluboká noc, vidím, jak se mu na čele lesknou kapičky potu. V tu chvíli si uvědomím, že mám šaty vzadu nalepené na záda. Je prostě léto ve Virginii. Křivě se na mě pousměje a maličko se posune, aby si mohl zavázat i druhou botu. „Tady zůstat nemůžeš a Siobhan nevypadá, že by měla náladu na to, vzít si tě teď nad ránem k sobě domů.“

V tom má pravdu. „Dík,“ povzdychnu si. „Jen co některý z policistů zkontroluje dům, vezmu si nějaké čisté oblečení, abych nemusela sahat do pohotovostního zavazadla.“

„*Lo que quieras.*“*

* Jak je libo.

Na terase jeden ze záchranářů právě vytáhl šustivou stříbrnou pokrývku a jemně do ní Ronnieho balí. Nejspíš se ho chystají někam převézt. Holmesová telefonuje a zdá se mi, že víc poslouchá, než mluví. Z obličeje jí toho moc nevyčtu. Má dítě přibližně v Ronnieho věku, jestli si to pamatuju správně. Když zavěsí, řekne něco uniformovanému policistovi a zamíří dolů po schodech směrem k nám.

„Sociálka za námi přijede do nemocnice,“ sdělí nám. „Agentko Ramirezová, prosí nás, abyste tam nejezdila, alespoň zpočátku ne. Chtějí vědět, zda by si ve vaší nepřítomnosti nevzpomněl na něco dalšího, co o vás vrah možná řekl.“

„Jeho rodiče jsou tedy určitě mrtví?“

Mrkne na svůj telefon a hvízdne. „To tedy ano. Na místě je detektiv Mignone. Říká, že jestli to vás dva zajímá, napíše si, jak se jmenujete.“

„Fakt?“ ptá se Eddison, a zní to mnohem pochybovačněji, než asi zamýšlel.

„Všichni víme, že tohle není případ FBI, to se ale může rychle změnit. Kašlu na jurisdikci, radši vás budu informovat, než s tím začne být nějaký problém.“

„Díky. To se cení.“

„Agentka Ryanová může jet domů.“ Na Siobhan jsem na chvíli úplně zapomněla. „Možná se na ni časem obrátíme s dalšími otázkami, ale teď není důvod ji tu zdržovat. Agentko Ramirezová, potřebujete si uvnitř něco vzít, než to ohradíme páskou?“

Když uslyším slovo páska, žaludek se mi sevře. Bylo mi jasné, že to před sousedy úplně neutajím, ale páska bude jako pěst na

oko. „Ráda bych,“ odpovím. Pak na Ronnieho povzbudivě kývnu, když prochází kolem mě v doprovodu záchranářů a policisty, a všimnu si, že menší z dvojice ze sanitky má ruku položenou na rameni chlapce.

Ronnie se obrátí a podívá se na mě. Oči má obrovské a zakažené bolestí.

„Bude v pořádku,“ řekne potichu Holmesová.

Eddison si odfrkne. „To může znamenat ledasco.“

Něčím podobným se bez jizev projít nedá. Zranění zůstávají hluboko a jsou už navždy citlivá na dotek. Ať se dá Ronnie do pořádku jakkoli, bude moc dobře vědět, kde má co zašité, a stejně dobře to bude vědět každý, kdo zná podobné jizvy z vlastní duše.

„Nechám vás, abyste se situací seznámili agentku Ryanovou.“

Vytáhnu z kabelky klíče a zacinkám s nimi Eddisonovi před nose. „Nechám jí svoje auto, pokud se bude cítit na to, aby si sedla za volant. Její zůstalo na parkovišti v práci, takže se k němu v pohodě dostane.“

„Buena suerte.“*

Když dojdu na konec příjezdové cesty, všimnu si, že Siobhan už není v šoku, zato je neskutečně rozčilená a chodí dokolečka, přičemž jí divoce vlají vlasy. Vypadá úžasně, ale to se jí říkat nechystám. „Vyšetřovatelka říká, že můžeš odjet domů. Dokážeš řídit, nebo tě mám odvézt?“

„Tohle je nějaký tvůj případ?“ zeptá se mě, místo aby mi odpověděla. „Došlo to za tebou až domů?“

* Hodně štěstí.

„Ještě nevíme, o co se jedná. Pokud víme, nesouvisí to s žádným případem, na kterém jsme pracovali ani k němu poskytovali konzultaci. Dnes se do toho pustíme, abychom si tím mohli být jistí.“

„Mercedes, někdo ho sem přivedl! A znal tvoje jméno!“

„Já vím.“

„Tak jak sakra můžeš být takhle v klidu?“ zasyčí na mě.

Klidná rozhodně nejsem, ale je fakt, že na světě není moc lidí, kteří to dokážou poznat. Nemůžu jí mít za zlé, že mezi ně nepatří. Ruce se mi netřesou, hlas také ne, pulzuje mnou ale skoro elektrické napětí, díky němuž mám dojem, že všechno kolem mě letí závratnou rychlostí. „Už jsem viděla horší věci,“ řeknu po chvíli.

To asi nebyla úplně chytrá odpověď. Klíčky od auta mi vytrhne z ruky, až se mi zaryjí do dlaně. „Ráno ti napíšu, v jakém stojíš patře.“ Odklopýtá k autu a ani si nevšimne, že Eddison otevřel dveře u spolujezdce a na sedadlo jí položil kabelku. Ustoupím na trávník asi tak dvě vteřiny před tím, než dupne na plyn a málem do mě nacouvá.

„To šlo hladce,“ poznamená Eddison.

„Debile,“ zamumlám si pro sebe.

„Když to říkáš, moje drahá. Tak běž, sbal si krámy, napíšu Vikimu.“

Policista, který předtím mluvil se Siobhan, mě doprovodí dovnitř. Je to divné. Není tu jediná známka po tom, že by se ten, kdo sem přivedl Ronnieho, pokusil vniknout dovnitř. Popadnu tašku a nacpu do ní oblečení a hygienické potřeby. Sáhnu i po sešitu s logickými hádankami, který mám vedle postele.

Pak zaslechnu od policisty, který stojí ve dveřích, přidušený zvuk.

Když na něj pohlédnu, jen ukáže nahoru.

Dobře, ve světle událostí tohoto večera chápu, co zneklidnilo.

Podél všech čtyř stěn ložnice se kousek pod stropem táhne dlouhá police nacpaná plyšáky. V rozích z ní visí malé houpací sítě s těmi největšími a nejmenšími medvídky. Jeden také sedí sám na nočním stolku na mé straně postele. Je to vybledlý černý sametový medvěd s motýlkem se vzorem červenobílé kohoutí stopy. Většina z nich pochází z doby, kdy už jsem nebydlela u pěstounů. Ale to policista nemůže vědět.

„Ten, co ho svíral Ronnie, rozhodně nebyl můj,“ řeknu mu.

„Jste si jistá?“

„Ano.“ Prohlížím si medvědy na polici jednoho po druhém a v paměti kontroluju, kdy a kde jsem je dostala a také od koho. „Z mých žádný nechybí ani není na jiném místě, žádný nepřebývá.“

„Já... ehm, řeknu to detektivce Holmesové.“

Jen pro jistotu zkontroluju ještě sejf se zbraněmi, který je zasazený do podlahy pod postelí. Mám v něm uložené obě své zbraně a munice je bezpečně zamčená ve skříni u mých bot.

„Potřebuju se převléknout, ale je mi jasné, že mě nesmíte spustit z dohledu. Myslíte, že byste se mohl dívat na moje nohy?“

„Ano, madam.“

Rychle se převléknu a šaty nechám ležet na posteli. Navzdory pozdní hodině si na sebe vezmu formální oblečení, kdy-

bychom od Wilkinsových jeli rovnou do kanceláře. Ráno nás stejně čeká ten zatracený seminář a nepotřebuju, aby mi tam ještě někdo připomínal, že nedodržuju dress code.

V kuchyni vylezu na linku vedle ledničky a natáhnu se do malé skříňky nad lednicí. Prsty přeježu podél okraje, až narazím na náhradní klíče, které tu mám přilepené ke dřevu. Viki, Eddison, Sterlingová i Siobhan mají své vlastní klíče od mého domu, přišlo mi ale praktické mít po ruce ještě jedny náhradní. Seskočím a podám je policistovi tak, aby viděl, jak jsou označené lakem na nehty. „Žlutý je horní bezpečnostní zámek, zelený je ten spodní a modrý je zámek na klice. Oranžový klíč pasuje do skleněných dveří na zadní verandě.“

„Agenti a policajti,“ přitaká mi. „A co okna?“

„Jenom obyčejné posuvné zámky, klíče nepotřebujete.“ Když jsem Siobhan dala její klíče, měla záchvat paniky kvůli tomu, že je tu prý moc zámků. Přijde jí, že čtyři zámky jsou moc. Výsledkem tehdejšího rozhovoru je papírek s prohlášením, že nesmím jejího domácího žádat o to, aby jí na dveře připevnil víc zámků.

Policista za námi zamkne. Musím se zastavit a zhluboka se nadechnout, abych uvolnila sevřený žaludek. Tohle je můj *domov*, místo, které patří jenom mně, a přitom mě odsud vyháňejí a já zatím ani neznám důvod.

Eddison popadne moji tašku, protože na ženskou nervozitu vždycky reaguje sice neohrabaně, ale gentlemansky. Poměr mezi neohrabaností a gentlemanstvím pak závisí na tom, kdo jeho reakci vyvolal. Dokonce mi i podrží otevřené dveře u auta, a proto udělám to jediné, co v tu chvíli můžu – plácnu ho do

zátylku. Facku ztlumí tmavé, kudrnaté a trochu přerostlé vlasy.
„Basta!“*

„*Mantén la calma!*“** odsekne mi a nechá mě, abych za sebou dveře zabouchla sama.

Chudák Eddison. S výjimkou Vikiho byl odsouzený k tomu, strávit život po boku silných, protivných a paličatých ženských, a nijak jinak by to ani nesnesl. Nikdy jsem nechápala, čím si takový osud vysloužil.

* Dost!

** Uklidni se!

3

Sandra a Daniel Wilkinsovi bydlí v severní části Manassasu ve slušné čtvrti typické pro střední třídu. Největší slávu už má čtvrť za sebou a začíná být lehce ošuntělá. Stojí tu domky tří typů v různých odstínech podobných barev, aby působily trochu pestřeji, všechno je tu ale malinko oprýskané a auta jsou spíše starší, s jednotlivými díly v různých barvách, jak na ně zrovna vyšly náhradní díly po drobných nehodách či proreznutích. Cestou tam míváme odjíždějící sanitku. Má zhasnutá výstražná světla a nehouká – černá dodávka koronera zaparkovaná na jedné z příjezdových cest napovídá, proč asi nikam nespěchá. Krom toho na příjezdové cestě stojí ještě dvě policejní auta a neoznačené civilní auto, které nejspíš patří detektivu Mignoneovi.

Na příjezdových cestách sousedních domů postává pár sousedů, kteří sledují dům osvětlený policejními vozy, většina čtvrti ale ještě spí. Eddison zaparkuje o kus dál v ulici, abychom nepřekáželi dodávce ani policejním vozům, a zároveň dává pozor, aby nikomu z obyvatel neblokoval výjezd. Já si přesunu pouzdro s pistolí z kabelky na opasek, do zadní kapsy zastrčím doklady a konečně si i přendám služební telefon z podprsenky do kapsy. Při převlékání jsem na to totiž zapomněla.

„Už ses dofintila?“ ptá se Eddison.

„Chci vypadat co nejlíp,“ odseknu.

Usměje se a otevře dveře. Pak vystoupíme a vydáme se k domu. Když ukážeme uniformovanému policistovi u dveří své doklady, poznamená si do notýsku přesný čas. „Před ložnicí je krabice s návleky,“ poradí nám. „Dejte pozor, kam šlapete.“

To zní povzbudivě.

Na bíle natřeném schodišti do druhého patra ani na béžovém koberci v chodbě žádná krev není. „Detektive Mignone?“ zavolá Eddison. „Tady agenti Eddison a Ramirezová. Poslala nás Holmesová.“

„Vemte si návleky a pojdte dál,“ odpoví nám mužský hlas z ložnice. Slyšíme i mumlání dalších hlasů.

Předkloníme se a přes boty si natáhneme tenké papírové návleky. Nejsou jen od toho, aby chránily naši obuv, slouží i k tomu, abychom neporušili důkazy, neroznesli někam krev nebo nevytvářeli na místě další zbytečné otisky bot. Přes první pár návleků si pro jistotu natáhnou ještě jedny a po chvilce uvažování to po mně Eddison zopakuje.

Ronnie byl přece celý od krve. V tom pokoji musí být hotové peklo.

Možná mi to mělo dojít podle toho, že před domem stojí koronerova dodávka, ale stejně mě jaksi překvapí, že Wilkinsovi ještě leží v posteli. Příkrývky jsou zmuchlané a krev je úplně všude. Vidím pár míst pocákaných krví tryskající z velkých tepen – ta zanechává dobře rozpoznatelnou, zvláštní stopu – a pak pár míst, kam zřejmě kapala krev z vražedné zbraně, nejspíš nože. Krom toho je tu krvavá změť různých kapek a louží. Na koberci na každé straně postele vidím dvojici stop, kam krev nezasáhla. Jeden pár patřil zřejmě vrahovi, Ronnieho andělovi, a ten druhý...

Když říkal, že se musel dívat, netušila jsem, že takhle zblízka.

Dvoje krvavé stopy přecházejí kolem postele až ke dveřím, tam ale končí. Na chodbě žádná krev nebyla. Vrah mohl Ronni-eho nést, nejspíš to tak bylo, aby nad ním měl plnou kontrolu, ale sám si musel nohy něčím zakrýt. Bačkorami? Plastovými sáčky? Nebo dalším párem bot? Větší stopy pochází rozhodně od páru bot.

„Je to dítě určitě v pořádku?“ ptá se detektiv v obleku. Mignoneovi bude kolem padesátky, kůži má opálenou a vráscitou od slunce, vlasy ostráhané nakrátko a pod nosem se mu ježí prošedivělý knírek.

„Je traumatizovaný, ale fyzicky je v pořádku,“ řeknu mu. „Když nepočítáte stará zranění.“

„Nevím, jestli se Holmesová zmínila, ale místní hlídka zná tenhle dům docela dobře. Sousedí se tu snaží do ničeho nestrkat nos, stejně ale vyřizujeme každý měsíc pár telefonátů kvůli domácím násilí. Zítra vám na stůl přijde kopie celého spisu.“ Kývne na nás oba a pak ukáže na těla v posteli. „To je sakra dílo.“

I tak se to dá říct.

Na levé straně postele leží Daniel Wilkins. Má široká ramena, svalnatou postavu a pivní pupek. Těžko říct, jak vypadal před útokem – jeho obličej totiž není jen od krve, je i pořezaný a rozbodaný, stejně tak i tělo.

„Má na sobě devětadvacet bodných ran,“ řekne koroner a vzhledne z druhé strany postele. „Krom toho ještě dvě střelné rány do hrudi. Nezemřel na ně, ale také se tu s nimi nemohl promenovat.“

„Stříleli i na ni?“

Koroner zavrtí hlavou. „Zřejmě ho chtěl vrah trochu zkrotit. Před pitvou to nemůžeme říct jistě, ale nejspíš nejdřív stříleli na něj. Pak vrah zaútočil na matku, a nakonec se vrátil k němu a dal si záležet o něco víc. Ona má sedmnáct bodných ran po celém těle.“

Sedmnáct a devětadvacet... To musel být pořádný vztek.

„Pachatel byl ve výborné kondici,“ řekne Eddison a opatrně si na koberci stoupne mezi dva stříkance krve, aby se dostal o kousek blíž. „Takový záchvat zuřivosti je vyčerpávající. Přesto pak ještě vrah odnesl Ronnieho dolů ze schodů a do auta, aby ho dopravil k Ramirezové na terasu.“

„Opravdu netušíte proč?“ ptá se Mignone.

Už mě hrozně unavuje to pořád opakovat, tentokrát to za mě naštěstí udělá Eddison.

Přejdu na stranu postele, kde leží Sandra Wilkinsová, a postavím se vedle jedné z asistentek koronera. „Asi to nepůjde poznat, vzhledem k tomu, jaký je tu binec, ale nevykazuje nějaké známky týrání?“

„Krom monoklu a oteklého obličeje? Má na sobě nějaké modřiny a nepřekvapilo by mě, kdybychom na rentgenu našli pár starších zlomenin. Až ji očistíme, bude to jasnější.“

„V jejich složce máme nějaké zprávy z nemocnice,“ dodá Mignone. „Do domu se vrah dostal docela snadno. Světlo na zápraží mělo trochu vyšroubovanou žárovku, dost na to, aby nesvítilo, ale ne tolik, aby vypadla a rozbila se.“

„A to je všechno?“

„Nic víc nebylo potřeba. Se zámekem se nemusel obtěžovat, protože už byl nějakou dobu rozbitý. Paní Wilkinsová se zamkla

v domě při jedné z hádek před manželem, ten zámek rozbil a nikdy ho nevyměnili.“

„Máme to v záznamu?“

„Ano, stalo se to před pár měsíci. U kluka v pokoji ani kolem žádná krev není. Nejspíš ho vrah vzbudil, přivedl ho sem a pustil se do práce.“

„To sedí na Ronnieho verzi.“

„Hádám, že trestní oznámení nikdy nepodala,“ prohodí Ed-dison.

„Páni, skoro jako byste to už někde viděl.“ Mignone si narovná kravatu. Vzhledem k okolnostem je to nepatříčně veselý kus garderoby s potiskem ohromných slunečnic. „Ráno se spojíme se sociálkou a pořídíme si kopie jejich záznamů. Dohlédnu na to, aby udělali kopii i pro vás. Ronnie tam toho bude mít dost.“

„Policejní záznamy, zprávy z nemocnice, sociálka... o téhle rodině věděla spousta lidí,“ řeknu. „A to nepočítáme rodinné příslušníky, sousedy, kamarády, učitele, farníky ani další skupiny, které s nimi měly něco společného. Jestli jsou ty vraždy propojené s domácím násilím, budeme se muset probrat spoustou možných podezřelých.“

Druhý asistent si odkašle a zrudne, když se na něj všichni otočíme. „Omlouvám se, tohle je teprve moje druhá... vražda. Můžu se na něco zeptat?“

Koroner obrátí oči v sloup, ale tváří se spíše uznale než podrážděně. „Takhle se všichni učíme. Zkuste se zeptat na něco chytrého.“

„Jestli jde o domácí násilí, paní Wilkinsová byla pravděpodobně také jeho obětí. Proč by vrah útočil i na ni?“

„Připomeňte mi v autě, že dostanete lízátko.“

Morbidní humor není jen výsadou agentů, zdá se.

„*Jestli to souvisí s domácím násilím,*“ odpoví Eddison, „a tím si zatím nemůžeme být jistí, ale pokud to tak je, pak většinou podobní vrazi považují matku za spoluviníka, ačkoli je i ona sama obětí. Nechránila totiž své dítě. Musela o tom vědět, ale nezastavila to – možná si myslela, že to nedokáže, nebo se tak rozhodla, aby si sama trochu ulevila.“

„Když přijdu k rodičům na nedělní oběd, pokaždé se mě máma zeptá, co jsem se tenhle týden naučil nového,“ řekne asistent. „Budu muset začít lhát.“

„Pořídte si kalendář s moudrem na každý den,“ poradí mu Eddison. „To myslím vážně.“

„Viděla jsem venku nějaké sousedy,“ poznamenám. „Nezmínil se někdo, že by slyšel výstřely?“

Detektiv zavrtí hlavou. „Budeme moudřejší, jakmile střely vyjmeme, ale vrah nejspíš použil nějaký tlumič. Starou bramboru, soudě podle zbytků v ráně. Sousédé se zmiňovali o křiku, ale ten tu bývá celkem častý.“

„O dětském křiku?“

Eddison se na mě podívá trochu nakřivo. „Myslíš, že Ronnie tu stál a sledoval, jak mu vraždí rodiče, a zůstal při tom zticha?“

„Z mojí terasy se ani nehnul. Potom co ho tam vrah nechal, mohl kamkoliv odejít a požádat o pomoc, ale zůstal přesně tam, kde ho posadili. A podívej se na koberec – vypadá to snad, že tam, co stál, se nějak bránil?“

„Kdyby někdy sociálce přiznal, co se mu děje, nejspíš by ho domů už nikdy nepustili.“ Eddison si drbe bradu. „Nejspíš byl

zvyklý otce chránit tím, že mlčel jako hrob. Poslechl by zřejmě kohokoli s dostatečnou autoritou, pokud by po něm zrovna nechtěl, aby mluvil o svém zneužívání.“

„Chudák kluk má před sebou léta terapie,“ poznamená koroner.

„Nepřipomíná vám to nějaký z vašich případů nebo něco, co se vám dostalo na stůl, ale neřešili jste to sami?“ ptá se Mignone.

„Vůbec nic,“ řekne Eddison. „Ještě se na to pro jistotu zaměříme. Kdybychom na něco narazili, dáme vám vědět.“

„Připomíná to něco od vás?“ zeptám se Eddisona i Mignonea. „Když odhlédneme od té krve, je to tu naprosto čisté. Rychlý a jednoznačný příchod a odchod, společně s dítětem. Dobře naplánováno, dobrá znalost okolí. Nezdá se, že by to bylo poprvé, a pokud ano, tak co bude sakra následovat?“

Mignone na mě pohlédne a v kníru mu zacuká. „Díky, dnešní noc zatím nebyla dostatečně hrozná.“

„Mámy mě učily, jak sdílet své emoce.“

Přesně tak, jak Eddison předpověděl, jsou skoro čtyři ráno, než konečně vyjdeme z domu na ulici. Návleky jsme odložili do sáčku a předali je jednomu z policistů, kdyby byly náhodou k něčemu potřeba, a zapsal si i náš čas odchodu. Čtvrtť ještě spí a prostor za řadou domů osvětluje sem tam světlo na verandě a pár pouličních lamp. Za domy na protější straně ulice se táhne hustý remízek a já už jsem dost unavená, takže mi při pohledu na něj naskočí husí kůže.

To, že bydlím v ulici, kde jsou jen trávníky a žádné stromy, není náhoda. Eddison do mě strčí ramenem. „Pojď. Marlene za půl hodinky vstává. Budeme jí dělat společnost.“

„Ty se chystáš vzít Vikiho kuchyň útokem...?“

„Je to sice Vikiho dům, kuchyň ale patří Marlene.“

„...a dělat společnost jeho matce, než se Viki vzbudí?“

„Přesně to mám v plánu. Co myslíš, že dnes peče?“

Nezáleží na tom, co to bude, bude to úžasné, a večere byla už strašně dávno. Opřu se o střechu auta a pohlédnu na temný pruh lesa. Nic odtamtud neslyším a zdá se mi to divné, narazit na stromy, které jsou němé. Je to zvláštní a děsivé. „Díky Siobhan jsem dostala chuť na její tvarohové taštičky plněné ovocem.“

Mrkne na mě přes střechu auta a s tímým pípnutím a cvaknutím zámku ho odemkne. „Tak pojď, *hermana**. Vypijeme všechno kafe, než se Viki vzbudí.“

„To se mi zdá jako skvělý způsob, jak si přivodit jistou smrt.“

Chtě nechtě oba pohlédneme zpátky k osvětlenému domu. Rodiče Wilkinsovi jsou ještě uvnitř a jejich syn je v nemocnici, vyděšený, traumatizovaný a se samými cizími lidmi.

„Necháme mu jeden hrnek. Možná tři čtvrtě hrnku.“

„Dohodnuto.“ Vklouznu do auta, připoutám se a zavřu oči, dokud nenajedeme zpátky na hlavní silnici, kde se stromy nenaklánějí tak blízko.

* ségra

Bylo nebylo, kdysi dávno žila jedna malá holčička, která se bála noci.

Noc nebyla totéž co tma. Tma ve skříni, tma v pokoji nebo v domku na nářadí, to všechno byla tma, se kterou se dalo v jediném okamžiku něco udělat. Mohli jste ji třeba proměnit ve světlo nebo se o to alespoň pokusit.

Naproti tomu noc... V noci jste jen museli zatnout zuby a nějak ji přechkat, ať už se vám dělo cokoli.

Když ji začal tatínek navštěvovat v noci, bylo to jiné. Nebil ji, jen když se mu bránila nebo řekla ne. Líbal modřiny, které na jejím těle zanechal ve dne a nazýval ji svou hodnou holčičkou, svou nádhernou holčičkou. Potom se zeptal, zda by mu chtěla udělat radost, udělat tatínka pyšným.

Z chodby k ní doléhal maminčin pláč. V tomhle domě všichni všechno slyšeli, ať už jste v něm byli kdekoli.

Došla tedy k názoru, že maminka určitě slyší, jak tatínek sténá a křičí a nepřestává mluvit, jako by v sobě ta slova nedokázal udržet.

Maminka to určitě slyší.

Maminku ale v noci nikdy neviděla.

Viděla jen tatínka.

4

„Teda, vy jste tu ale nechutně brzo.“

Mávnou rukou směrem, odkud zaznívá hlas Sterlingové, protože jsem moc unavená na to, abych zdvihla hlavu ze stolu v zasedačce a podívala se na ni. Po chvilce mi cizí ruka ovine prsty kolem pevného papírového šálku, z něhož sálá teplo.

Dobře, tohle možná bude stát za to, abych přece jenom zdvihla hlavu.

Tohle je navíc dobrá káva, s vanilkovou příchutí, ne ten hnus z kuchyňky v odpočinkové místnosti nebo z místní jídelny. Tohle kafe neplatil náš zaměstnavatel. Vůně a chuť mě donutí vstát a spatřím Eddisona, jak upíjí svou vlastní dávku černého paliva. Sterlingová ho sleduje, na rtech náznak nahořklého úsměvu, a když kolega dopije, podá mu další šálek. Viki dostane kelímek, který voní oříškovou příchutí, co ji má tak rád, ale do práce si ji netahá, protože opravdoví agenti pijí kávu výhradně černou, nebo tak něco.

Sterlingová s námi pracuje už osm měsíců. Přeložili ji sem z denverské pobočky, pořád jsme ale v tom divném stádiu, kdy si neumíme představit, že by tým fungoval bez ní, zároveň jsme ale ještě nepřišli na to, jak fungovat s ní. Rozhodně sem patří, jak svými schopnostmi, tak náturou, ale je to... prostě divné.

Viki se opře o opěradlo své židle a vzdychne. Nepřítomně si začne protahovat levou ruku, aby rozhýbal vazivo kolem té ohromné podělané jizvy, kterou má na hrudníku a která je také příčinou, proč do našeho týmu přišla Sterlingová. Před rokem ho totiž postřelili, když bránil vraha dětí, kterého jsme právě zatkli. Viki byl postřelený a já měla ruce celé od krve, jak jsem se mu snažila stlačit ránu, než dorazí sanitka. Eddison musel mezitím zatknout truchlícího otce za to, že vystřelil na federálního agenta.

Byl to příšerný den.

Viki balancoval na hraně života a smrti déle, než si chceme připomínat, a nadřízení použili dlouhou rekonvalescenci jako záminku k tomu, aby ho donutili konečně přijmout povýšení na šéfa jednotky. Dali mu na výběr – buď ho povýší, nebo bude muset odejít do důchodu. Ať už bylo tajné přání jeho manželky jakékoli, na důchod Viki ještě nebyl připravený. Naštěstí svoji novou autoritu použil k tomu, že mě i Eddisona vysekal z dnešního ranního semináře, a tak jsme se mohli rovnou pustit do případu rodiny Wilkinsových.

Sterlingová si přitáhne druhou židli a usadí se na ni, v ruce ohromný šálek čaje. „Tak co se stalo a jak můžu být užitečná?“

V dalších několika hodinách jsou jedinými zvuky v zasedačce klapání klávesnic, skřípání židlí a usrkávání rychle mizející kávy. Pak Sterlingová vstane, protáhne se a zamíří zpátky do naší ubikace. Když se vrátí, jde divně potichu, což je jejím zvykem, nese kávovar z Vikiho kanceláře a krabici s kapslemi, která se jí povážlivě houpe na jednom prstu. Připlíží se za Eddisona a počká, až otočí stránku.

„Pomůžeš mi?“ zeptá se pak nečekaně.

Eddison vyjekne a cukne sebou, přičemž hrudníkem vrazí do hrany stolu.

Viki obrátí oči v sloup a potřese hlavou.

„Zvonečky,“ zabručí Eddison. „Budu na tebe muset přidělat blbý zvonečky.“

Sterlingová se zakření a hodí před něj krabici plnou kapslí do kávovaru. „Jsi miláček,“ odpoví vesele a vrátí se zpátky kolem stolu, kde stroj postaví na linku. Zapojí ho do zásuvky a spustí.

Zatím to nevypadá, že by FBI měla kdy důvod zaregistrovat existenci Wilkinsových. Nejsou tu žádné příkazy k domovním prohlídkám, nic podezřelého, nic, co by k nim mohlo přitáhnout pozornost. Jejich bohaté zkušenosti s policií byly výhradně lokálního charakteru. Tak proč sakra Ronnie skončil u mě na terase?

Můj žaludek začíná protestovat proti přemíře kofeinu, který jsem od snídaně vypila. Pošlu zprávu Siobhan, abych zjistila, jak se jí daří. Snad už se dostala z nejhoršího šoku. Když ji pozvu na oběd, nebude to úplně vypadat, že ji kontroluju, spíš že se omlouvám.

Jako odpověď mi jen napíše, kde stojí moje auto a že klíčky mám na recepci.

„Jdeš na oběd se Siobhan?“ ptá se Sterlingová.

„Asi ne, jestli ho teda nechci jíst mražený.“

Spiklenecky na mě mrkne. „Tak si necháme něco přivést.“

O pětadvacet minut později vyhraju kámen nůžky papír a Eddison musí jít dolů vyzvednout jídlo od poslíčka, ale ještě nestihne ani vstát, když si jedna ze stážistek otevře bokem

dveře do zasedačky, náruč plnou tašek a navrchu velký kartonový šanon. Eddison jí pomůže postavit tašky s jídlem na stůl, než se to všechno vysype.

„Dík,“ špitne a dívka trochu zrudne.

Se Sterlingovou se na sebe podíváme a ona obrátí oči v sloup. Viki se tváří rezignovaně. Na Eddisonovi je něco, co mladé agentky neodolatelně přitahuje. Je pichlavý, má ublížený výraz, je strašně ochranný a ženy, které si pustil do života, hluboce respektuje. Tahle kombinace funguje jako volání sirény. Pokud vím, není to ani tak něčím, co by dělal nebo říkal. Stačí, že se s nimi ocitne ve stejné místnosti, a už rudnou a koktají. Nejlepší na tom ovšem je, že on si toho vůbec nevšimne. Nemá o tom ani ponětí.

A Viki nám nedovolí mu to říct.

Teď Viki zdvořile poděkuje za dokumenty, které nám stážistka donesla, záhy ovšem mladou ženu vypoklonkuje z místnosti. Stoupne si prostě mezi ni a Eddisona, a ona musí vycouvat ze dveří.

Sterlingové uteče pohrdavé odfrknutí.

Eddison vzhlédne. Právě rozvazuje uzlíky na igelitových sáčkách s jídlem.

„Co je?“

Sterlingová se neudrží, čímž nakazí i mě, a dokonce i Viki se začne hihňat a potrásat hlavou, když zavírá dveře.

„Čemu se smějete?“

„Můžeš mi prosím tě podat hůlky?“ zeptá se ho Sterlingová sladce. Když to udělá, zamrká na něj okatě řasami. „Díky,“ zakoktá a napodobuje oslněnou mladou stážistku.

Viki se trochu zakucká, ale nekomentuje to, jen mi podá jídlo a vidličku, protože na to, abych jedla hůlkami, mám moc velký hlad.

A to je možná ono. Sterlingové je sedmadvacet, ale vypadá tak na sedmnáct. Má ohromná modrá kukadla, blondaté vlasy a pěknou tvářičku. I když nosí odznak, pistoli a přísné černobílé oblečení, které nezměkčuje jediný odstín nějaké barvy, pravidelně se jí tu ptávají, jestli jde navštívit svého tátu. Nikdy z ní nebude víc než sladká a nevinná holčička, tak se o to ani nepokouší, jenom to bezbranné vzezření podtrhuje, aby ji všichni podceňovali.

Je to nádherné.

Krom toho k nám přišla imunní vůči Eddisonově přitažlivosti. První den v Quanticu se nám připlížila za záda a šíleně ho vyděsila, a zatímco se marně pokoušel pustit okraj stolu, kterého se chytil, podívala se mi do očí a mrkla na mě.

Její příchod mi hrozně zlepšil náladu, protože v našem týmu nepříbyl nikdo nový skoro deset let.

Rychle se najíme a uklidíme po sobě, abychom nezamazali papíry. Pak otevřu krabici, kterou poslal Mignone, a zašklebím se. „*Mierda*“, vzdychnu si. „To je spousta papírů na jednoho desetiletého kluka.“

Sterlingová se na židli posadí úplně zpříma a natáhne krk. „To je celé o něm?“

„Ne. Jsou tam i policejní zprávy o zásazích kvůli domácímu násilí a zprávy z nemocnice o jeho matce. Ale stejně.“ Vytáhnu

* Do prdele.

dvě složky označené Ronnieho jménem – jsou tak tlusté, že musí být secvaknuté tou největší sponkou, jakou jsem kdy viděla. Obě hodím na stůl. Dopadnou na něj s pořádným bouchnutím. „Tohle je Ronnie.“

Natáhne se blíž a přečte si, co je napsáno na horních deskách. „Pojmenovali ho Ronnie.“

„No jasně, proto přece...“

„Ne, chci říct, že mu to jméno takhle dali. Ne Ron nebo Ronald, že by mu Ronnie jen říkali. Pojmenovali ho přímo Ronnie.“

„Tohle udělat dítěti je dost nešťastné,“ zabručí Eddison.

Podívám se na něj, zvednu hromádku desek a zase ji pustím.

„Máš bod.“

Sterlingová vezme desky se zprávami z nemocnice, které se týkají Sandry Wilkinsové, a Viki s Eddisonem se podělí o hromádku policejních zpráv. Na mě zůstanou desky se zprávami ze sociálky.

Když děláte práci jako já, čekáte, že si ji v určité chvíli přestanete brát osobně. Při prvních případech je to hrozné, ta bolest, a tak nějak čekáte, že někdy ve vzdálené budoucnosti vás to bolet přestane. Myslíte si, že budete imunní stejně jako vaši partáci a že to, co vidíte a čtete, vás bude ovlivňovat méně. Jednoho dne určitě narazíte na dítě, které trpělo nepopsatelným zneužíváním, a vás se to nedotkne.

To se ale nikdy nestane.

Naučíte se s tím pracovat, naučíte se to skrýt, dokonce to i využít ve svůj prospěch. Zjistíte, že ani vaši kolegové imunní nejsou, jenom to umí lépe skrývat. Naučíte se, jak vás to může

motivovat, pokaždé vás to ale znovu raní. A nejhorší na tom je, že vy sami nejlíp víte – je to totiž vaše práce –, že systém není dokonalý, ale snaží se dělat, co může.

*Dios mío**, opravdu se snaží.

Pak ale přijdou chvíle, kdy vám dojde, že snaha prostě občas nestačí.

Čtyřikrát. Čtyřikrát sociálka Ronnieho Wilkinse rodině odebrala kvůli fyzickému týrání, a *vždycky* ho do rodiny zase vrátila. Poprvé ho poslali zpět, protože matka otce opustila a Ronnie u ní skončil, když utekla bydlet k babičce. Jenže o dva měsíce později se k manželovi zase vrátila a Ronnieho vzala s sebou. Podruhé ho vrátili proto, že rodiče dodali dokumenty o tom, že jeho otec chodí na terapii a kurzy zvládání agresivity, kam samozřejmě přestal docházet v okamžiku, kdy Ronnieho dostali zpátky. Potřetí musela chlapcova babička stáhnout žádost o svěření do péče, protože k ní Daniel Wilkins dorazil s baseballovou pálkou a rozmlátil jí auto. Nakonec před pár týdnů Ronnieho vrátili k rodičům prostě proto, že nedokázal promluvit, a bál se sociální pracovníci říct, jak došlo ke zraněním, kvůli nimž skončil v nemocnici.

Tohle nebohé dítě čtyřikrát vrátili do horoucích pekel.

Vikiho z kanceláře vyženeme v šest, ale my ostatní tu sedíme do půl desáté, než se probereme veškerými papíry o Wilkinsových. V tu chvíli už vážně uvažuji o tom, že vezmu kapsli z kávovaru a vypiju její obsah rovnou. Sedím tu shrbená a v polospánku, zatímco Sterlingová a Eddison kolem mě uklízejí. Není to

* Bože můj.

ode mě ani trochu fér – Eddison je vzhůru úplně stejně dlouho jako já. Když se ale snažím pomáhat, střelí mě do ruky gumičkou.

Pak mě odveze k sobě domů a celou cestu autem se handrukuje, abych neusnula. Často se nám nedostává spánku, zvlášť když řešíme nějaký případ, a už jsme se naučili pár triků, které nám pomáhají neusnout. Stejně se mi ale uleví, když zastavíme před domem, kde bydlí.

Eddisonův byt je víceméně holý, skoro až sterilní. Když tu chcete najít něco osobního, musíte se dívat opravdu dobře. Na černém koženém gauči jsou patrné známky opotřebení a v konferenčním stolku je na jednom místě prohlubeň, jak do něj Eddison kopnul při jednom baseballovém zápase. Upřímně, jediné, co tu připomíná náznak domova, jsou věci, které dostal darem. Jídelní stůl dostal od Priyi, poté co ho přinutila, aby jí ho pomohl zachránit z mexické restaurace, kterou zrušili. Deska je obložená barevnými dlaždicemi a jsou to jediné barvy v celém bytě. Krom toho je autorkou fotografií, které jsou rozvěšené kolem velké televize. Jsou to portréty zvláštního agenta Kena na cestách.

Ken je samozřejmě panenka Ken od Barbie, oblečená do maličké bundy s logem FBI. Fotky samy o sobě jsou dokonalé, černobílé kompozice propracované do nejmenšího detailu, ale neskrývají, že je na nich panenka Ken. Přijde mi to skvělé.

Priyu Sravastiovou jsme poznali před osmi lety, když její starší sestru zavraždil sériový vrah, jehož počet obětí se vyšplhal na šestnáct dívek. Před třemi lety se Priya málem stala jeho sedmnáctou obětí. Teď bydlí v Paříži a chodí tam na univerzitu, za ta léta ji ale náš tým jaksi adoptoval a teď je členem

rodiny. Krom toho je to Eddisonova nejlepší kamarádka. Dělí je od sebe mnoho let, ale spojuje je to, že jsou oba nedůtkliví a oběma se stýská po jejich sestřích.

Bez ohledu na to, jak dávno byla Faith unesena, nepřestane Eddisonovi jeho mladší sestřička scházet. Její fotky tu vystavené nemá, ale to ani nikoho jiného, ovšem s výjimkou zvláštního agenta Kena. Eddison své milované chrání tím, že jejich fotografie ukrývá před světem a dívá se na ně jen on sám, když zrovna chce, a nikdo jiný je přitom nenajde. Jenom v práci má pověšené fotky Faith i Priyi, aby mu připomínaly, proč dělá svoji práci a proč pro něj tolik znamená.

Viki má dcery. Eddison má sestry, i když se pořád ještě zdráhá tak Priyu nazývat.

Převléknu se na spaní do boxerek a trička, které jsem Eddisonovi kdysi omylem ukradla a odmítla mu je vrátit. On zatím hledá ve skříni nějaké povlečení. Společně povlékneme gauč a dáme na něj deku. Mávně na mě na dobrou noc, zívne a zmizí ve svém pokoji. Ještě pár minut je slyšet, jak tam štrachá, zatímco já si čistím zuby a odličuju si dva dny starý make-up u kuchyňského dřezu.

Jsem unavená až do morku kostí, vyčerpaná natolik, že mě oči bolí i zavřené, ale nedaří se mi usnout, navzdory tomu, že tenhle gauč dobře znám a leží se na něm příjemně. Před očima mám tvář Ronnieho a jeho strašně vyděšený, zraněný pohled za krvavou maskou. Trochu se zavrtím, jeden z polštářů si přitisknu na prsa a snažím se uklidnit.

Do ticha zní Eddisonovo chrápání. Je to kvůli dávnému zranění – kdysi si zlomil nos a neobtěžoval se nechat si ho srovnat.

Nechrápe moc nahlas, takže mi nikdy nevadilo s ním sdílet hotelový pokoj, naopak mi to dodává příjemný pocit domova. Cítím, jak mi těžknou kosti, stres se sbírá a zase mě opouští v rytmu tichých zvuků.

Pak mi zazvoní jeden z telefonů.

Zabručím a zanedávám, ale otočím se a popadnu ho do ruky. Displej nepříjemně svítí do tmy. *Mierda*, volá mi teta. Vím naprosto přesně, proč mi volá. Do prdele. Teď s ní nechci mluvit.

Nechci s ní vlastně mluvit nikdy, ale teď obzvlášť.

Když to ale nezvednu, bude mi volat dál, a zprávy na záznamníku budou čím dál nepříjemnější. Se zavrčením telefon zvednu. „Moc dobře jsi věděla, že nezavolám,“ řeknu místo pozdravu a snažím se mluvit potichu, abych neotravovala Eddisona.

„Mercedes, *niňa**...“

„Moc dobře jsi věděla, že nezavolám. Jestli jí podáš telefon nebo ho dáš nahlas, zavěším, a jestli mi budeš volat dál, zvlášť po tomhle příšerném dni, změním si číslo. Znovu.“

„Vždyť má narozeniny.“

„Sí, já vím.“ Zavřu oči a zavrtám se zpátky do polštáře. Na okamžik zatoužím po tom, aby byl tenhle rozhovor jenom součástí noční můry. „To na věcech nic nemění. Nechci s ní mluvit. Nechci mluvit ani s tebou, *tía***“. Ty jsi jen mnohem paličatější než ona.“

* holčičko

** teto

„Někdo musí být stejně paličatý jako ty,“ odsekne mi. Kolem ní slyším ruch, takový ten hluk, který je slyšet na narozeninových oslavách, kde „pár příbuzných“ znamená několik set hostů. Útržky rozhovoru jsou většinou ve španělštině, protože *madres* a *tías* a *abuelos** většinou mívají pravidla na to, jak se doma smí používat angličtina, ovšem s výjimkou domácích úkolů. „Vůbec nám nevoláš!“

„No, je dost těžké udržovat si odstup od rodiny, když jí zároveň pravidelně podáváš zprávy o tom, co děláš.“

„*Tu pobre mamá...*“**

„*Mi pobre mamá**** měla vědět, co dělá, a to samé platí pro tebe.“

„Neznáš ani svoje neteře a synovce.“

„Moje neteře a synovci by měli být rádi, že jejich *abuelo***** ještě sedí, a pokud budou mít štěstí, nikdo z chlapů nepůjde v jeho stopách. Přestaň Esperanze krást moje telefonní číslo a přestaň mi volat. Nemám zájem rodině odpustit, a rozhodně jsem si zatraceně jistá, že nestojím o její odpuštění. Prostě mi přestaň volat.“

Zavěším a dalších pár minut strávím tím, že típu jeden její hovor za druhým.

„Poslouchej,“ zaburácí ospalý hlas ze dveří. Vzhlednu a uvidím Eddisona, jak se opírá o rám dveří, trenýrky má pomačkané a vlasy rozčuchané spánkem. „Tohle je tvůj soukromý mobil.“

* matky a tety a prarodiče

** Tvá ubohá matka

*** Má ubohá matka

**** dědeček

Můžeš ho klidně vypnout, když si ten pracovní necháš zapnutý. Ona... ehm... pracovní číslo na tebe přece nemá, ne?“

„Ne.“ A kdybych nebyla tak příšerně unavená, napadlo by mě to taky. Víím, že mezi těmi dvěma telefony je rozdíl, jenom zapomínám, proč je důležitý. Poté co pro jistotu dvakrát zkontroluju, že je to opravdu ten osobní (od pracovního se liší jen pouzdrem), telefon vypnu a pocítím téměř hmatatelnou úlevu. „Omlouvám se, že jsem tě vzbudila.“

„Šlo o něco konkrétního?“

„Moje matka má narozeniny.“

Zamrká. „Jak se vůbec dostala k tvému číslu? Vždyť jsi ho před rokem změnila.“

„To Esperanza. Má moje číslo uložené pod jiným jménem, ale jsem jediný člověk z jejího okolí, který má předvolbu na východním pobřeží, takže jí matka vždycky proslídí telefon a najde ho. Jen se neumí rozhodnout, jestli mě má otravovat s tím, že se mám vrátit k rodině, nebo spíš s tím, proč jsem vůbec odešla.“

„Tvůj táta pořád sedí, ne?“

„Ano, což je můj smrtelný hřích.“ Potřesu hlavou a vlasy mi padají do tváře. „Omlouvám se.“

„Odpouštím ti,“ řekne obřadně.

Hodím po něm polštář a okamžitě toho zalituju, i když mě baví jeho neohrabané, zmatené mrkání. Teď budu muset vstát a přinést ho, pokud nechci, aby mi přistál zpátky na obličeji.

Místo toho ho zvedne on a podá mi volnou ruku. „Pojď.“

„Qué?“*

* Co?